

KURT MAHR

Skokanská flotila

Knihovnička Pěny Rhodan 29

Přeložil Jaroslav Kulak

Velká obrazovka připomínala okno.

Výhled byl ze tří čtvrtin zakryt matným korpusem obra cizí kosmické lodi. Jen vpravo bylo vidět kousek volného prostoru a mraky, zahalující cizí svět, kolem kterého už několik hodin kroužili.

Lod' K-9 byla stále ještě silou magnetického tažného pole připoutána k tělesu obří lodi cizích bytostí, které si říkaly Skokani.

Tady se vynořili z transice, když Skokani utíkali před lodí Perryho Rhodana, jenž se snažil zachránit své druhy z paluby pozemské lodi K-9.

Vynořili se v tomto místě - a nikdo kromě Skokanů netušil, kde to je. Navíc se dalo čekat, že se o tom od Skokanů nikdo nic nedozví.

Stáli ve velínu K-9: Hump Hifield, Klaus Eberhardt a Mil-dred Orsonsová. Hump a Eberhardt na sobě měli pořád ještě kombinézy kadetů Vesmírné akademie, Mildred však byla oblečena do tenoučké, pohodlné kombinézy arkonidského

původu s helmou na zádech jako s kapuci, která nebyla používána.

„Trvá to dlouho!“. vrčel Eberhardt.

^

„Doufejme, že mu neublíží,“ povzdechla si Mildred.

Hump se zlobil. „Co by mu mohli udělat? Za pár minut je zpátky a vysměje se vám, že jste se o něj strachovali. Já bych chtěl, aby si někdy někdo dělal takovou hlavu kvůli mně!“

b

Mildred na to nereagovala, ale Eberhardt na něj úkosem pohlédl a řekl: „Však ty už se umíš postarat, aby ses nedostal do situace, ve které by o tebe někdo musel mít strach, že?“

Hump zalapal po dechu, než však stačil něco namítnout, Mildred vykřikla: „Už jde! Táhle!“

V hladké stěně cizí lodi najednou zela díra, pak se v ní vynořila postava a plula směrem k nim.

„Rychle! Pojd'me mu naproti!“ vyhrkla Mildred a vykročila. Eberhardt ji následoval hned, Hump nejdříve zavrtěl hlavou, ale pak šel taky.

Dospěli ke vstupu na loď, aniž by je strážé Skokanů zadržovaly. Muž, který právě vstoupil, si sundával helmu a jakmile je spatřil, rezignovaně svěsil ramena.

„Co se děje, Tiffe?“ zeptala se Mildred.

Tiff - Julian Tiffleur, kadet Vesmírné akademie, který byl na cestě za tajným úkolem, tak tajným, že o něm sám nic pořádně nevěděl - jen unaveně mávl rukou.

„Nic,“ odpověděl. „Vypřádali se. Umějí klást otázky tak, že přitom člověku vůbec není do smíchu.“

„A co jsi jim vykecal?“ zeptal se Hump škodoliběji než chtěl.

„Nic!“ opáčil zlostně Tiff. „Nic nevím, takže jsem nemohl nic vyžvanit!“

„To tvrdíš ty," oponoval Hump.

Mildred ho zpražila pohledem. „Nemohl bys aspoň na chvíli přestat?" sykla a obrátila se zpátky k Tiffovi.

„Pojďte se mnou," vyzval je Tiff. „Musím s vámi něco projednat."

Šel napřed. Oba kadeti a dívka ho následovali. Vyjeli antigravem do vyšších pater lodi a zanedlouho už vstupovali do jídelny mužstva, kde vyčkávalo zbylých šest kadetů, studentka kosmobotaniky Felicita Kergonenová a major Deringhouse, který se sem dobelhal o holi, aby měl společnost.

Věděli, že Tiffa znovu povolali k výsledku na palubu ORLY. Sotva vstoupil, utichly všechny hovory.

Tiffor učinil rychlé, němé gesto - ruka mu vyjela k pasu - a řekl: „Dobrý den, jak se vám vede?"

Odpovídali váhavě.

To jeho gesto bylo totiž domluvené a znamenalo: Chci vám něco říct, ale Skokani to nesmějí slyšet!

Skokani nebyli padlí na hlavu. Věděli, koho to zajali -totiž lidi, kteří přestanou myslet na útěk teprve tehdy, až jim uříznou hlavy.

Shlukli se kolem něj, těsně se k sobě přitiskli a vedli nezávazné řeči. Tiff mezitím uprostřed hloučku psal cosi na kus papíru. Zábava pokračovala i poté, kdy papírek obíhal z jedné ruky do druhé. Stálo na něm:

Lod' ORLA je na tom co do výzbroje a energetických zásob mnohem hůř než K-9. Pokud se nám podaří nahodit naše motory, vytrhneme se jim. Dívky musejí odlákat stráže od velínu, já nastavím běh motorů se startem za hodinu. Prosím o návrhy, co máme dělat dál!

^ ^ ^

STARDUST se zastavila na konci sluneční soustavy mezi oběžnými drahami Pluta a Neptunu. Obrovitý bojový křižník - osm set metrů v průměru - byl provázen oběma těžkými křižníky TERRA a SOLARSYSTEM. Perry Rhodan zůstal s kapitány obou lodí ve stálém spojení.

Strukturální zaměřovače zachytily transici cizí lodě. Počítač nyní vyhodnocoval údaje a snažil se najít místo, kde loď vskočila zpět do normálního prostoru.

Rhodan dobře věděl, že i jeho superpočítač bude potřebovat hodně času. Víc času, než kolik měli k dispozici.

On, STARDUST a Země -stáli tváří v tvář protivníkovi, který se i přes všechnu snahu pozemšťanů uměl dokonale ukrývat.

Proto Rhodan vypracoval plán, který měl neznámého nepřítele přivést na stopu Juliana Tifflora. Ale že jim pak onen neznámý uprchne i s Tifflorem a lodí K-9 neznámo kam, s tím už se tolik nepočítalo.

Rhodan byl ochoten přijmout od počítače výsledek s desetiprocentní pravděpodobností chyby. Potřeboval jej co nejdříve.

„K-9 musíme rychle znovu najít!" ' A pak Reginald Bull přinesl plastický proužek se zápisem výsledku. Rhodan mu jej vytrhl z ruky a prostudoval. Nepotřeboval na to víc než minutu.

Bull na něj hleděl: „Takže...?"

Zeptal by se na další věci, ale v té chvíli Rhodan zvedl hlavu a vykřikl: „K transici připravit! TERRA a SOLARSYSTEM letí s námi!"

^ ^ ^

„Za dvě hodiny," dohodli se nakonec. „Hned po výměně stráží."

Tiff s tím souhlasil. Byl to nakonec jeho vlastní návrh.

Spolu s Eberhardtem a Mildred opustil jídelnu a nechal tam Humpa.

Ve stěnách chodeb byly v pravidelných odstupech zabudovány přijímače interkomu. Vzdálenost mezi nimi činila sedm metrů. Uprostřed zůstávala hluchá místa, takže když se tam spolu bavili, protivník neměl šanci je odposlouchávat.

„Origans se otřásal smíchy," líčil Tiff situaci během výslechu, který právě přestál. „Ale znáte Skokany. Smějí se a vypadá to, že se královsky baví, ale přitom přemýšlejí o tom, jak by člověka nejradši zabili."

„Co chtěl vědět?" zeptal se Eberhardt.

Tiff pohlédl do strany. Byli na vhodném místě. Mohli mluvit.

„Mildred, vy se musíte pustit do hovoru se strážemi. Předstírejte, že jim chcete něco ukázat, a odlákejte je aspoň na tři minuty od velínu. Tři minuty mi musejí stačit."

Interkom se blížil.

„...jistěže nic," obrátil Tiff. „Vůbec netuším, jaká tajemství po mně chtěl. Smál se mi do obličeje a tvrdil, že příště použije jiné prostředky, a to velmi nepříjemné, aby ze mě vymáčkl, co vím."

Mildred se vyděsila.

„Myslíš, že to udělá?"

Tiff přikývl. Interkom už byl opět za nimi.

„Jistě...! Musíte to udělat šikovně, Milly. Strážé nesmějí mít podezření. Kdyby náhodou nahlédly do velínu, mohlo by je frknout, proč si hraju s ovládacím panelem. Felicitě všechno přesně objasni, ať neudělá žádnou hloupost. A po-

věz jí, že nemusí mít strach... Když je máš za přátele, jsou milí, ale nedej Bůh, aby se z nich stali nepřátelé..."

^ ^ ^

„Žádná organická hmota v okruhu dvaceti světelných let hlásil zaměřovač. , {

Perry Rhodan seděl před pilotním pultem lodi STAR-DUST. Na obrazovce se zjevila černota vesmíru, pokrytá jemným závojem chladných světelných bodů. ;t

„A za hranicí dvaceti světelných let?"

Odpověď přišla promptně: „Nejblíže je Beta Albireo. Téměř dvacet dva světelných let odtud. Dvojhvězda v souhvězdí Labutě."

Rhodan přikývl. „A jinak?"

„Pak dvě hvězdy ve vzdálenosti padesáti a jedna ve vzdálenosti šedesáti světelných let, pane."

„Díky!"

Rhodan se podíval na Bulla. „Co se týče té dvojhvězdy, počítač jí dává 92 procenta pravděpodobnosti, že je to ta, ke které skočili."

„Takže je to jasný," řekl Bull. „Letíme k Betě Albireo!"

^ X ^

Skokani pocházeli z Arkonidanů, i když to bylo už hodně dávno, kdy se jejich předkové přesunuli do jiné části vesmíru. Ohledně techniky tedy byli přinejmenším na stejné úrovni jako Arkonidané. Jejich lodě proto měly na palubě všechny druhy zaměřovačů, včetně strukturálního, který dokázal zachytit a vyhodnocovat otřesy prostoru, znamenající transice jiných lodí.

ORLA XI tudíž snadno zaměřila otřesy prostoru, vyvolané Rhodanovými loděmi.

A Origans, majitel a kapitán lodi Skokanů, pochopil, že se situace pro něj zhoršuje. Právě se bavil se svým prvním, důstojníkem Omaferem. Oba byli stejně vysocí, mohutní, a oba měli rudé vousy, což patrně právě představovalo skokanskou módu.

s

„Někdo je nám v patách," řekl vážně Origans.

Omafer se sebevědomě zasmál. „A i kdyby! Jen ať si s námi něco zkusí!"

Origans kroutil hlavou. „Já bych si nebyl tak jistý..."

„Co nám kdo může udělat? Nám, Skokanům?"

Origans byl jiného názoru.

„Znají planetu věčného života. A nevíme ani, jaké technické prostředky mají k dispozici."

Omafer mávl rukou. „Kdyby bylo nejhůř, pořád můžeme povolat pár křižníků."

Origans pozvedl obě ruce na znamení souhlasu.

„Poslední zaměření přišlo ze vzdálenosti dvaceti světelných let. Jestli se ještě víc přiblíží, zavolám válečné lodě!"

^^^

Mildred informovala Felicitu o společném úkolu stejným způsobem, jako hovořila s Tiffem: na chodbě mezi interkomy.

Pak obě dívky čekaly ve svých kajutách na dohodnutý čas. Posléze předstíraly náhlé setkání na chodbě. Chvilí nahlas uvažovaly, aby je bylo slyšet, a nakonec se rozhodly, že si půjdou popovídat se strážnými, protože nemají nic jiného na práci.

Velín byl o dvě patra níž. Sjely k němu antigravem.

Tiff je viděl procházet kolem jídelny a pokynul Ebertíardtovi. Ten dal znamení dalšímu. . i ' n

Tiff opustil jídelnu. Eberhardt, Hump a další dva kadeti ho následovali za pár minut.

Tiff se nejdříve vzdálil od velínu a sjel až téměř dolů ke spodnímu pólu kulovité lodi. Předstíral, že něco kontrolu- je, a pak se vrátil nahoru k velínu.

Strážní byli pryč. Dívám se to podařilo. Odněkud z hloubi chodby bylo slyšet jejich chichotání.

Tiff zahvízdal domluvený signál. Z druhé strany chodby se ozvala odpověď. Eberhardt a jeho lidé byli připraveni.'

Tiff už dál neváhal. Několika kroky se octl u vchodu do velínu a netrpělivě čekal, až se otevrou dveře. Pak hned skočil dovnitř, zhasl světlo a zavřel za sebou. Těžká arkonidská ocel za ním zapadla.

Oddechl si, znovu rozsvítil a pustil se do práce.

• ^ ^ ^

~im¹

Rhodan si přitáhl mikrofon.

„Na vás čeká nejtěžší úkol, Nyssene," řekl vážným hlasem. „Dám vám vědět hned, jakmile telepati zaměří Tiffiora. Počítejte s tím, že Beta Albiero bude mít planetární systém - většina dvojhvězd ho má!

O výzbroji cizí lodi nevíme vůbec nic. V horším případě na tom budou lip než váš křižník, proto moc neriskujte. Vaším jediným úkolem je odlákat pozomostprotivníka, aby se K-9 mohla pokusit o vysvobození.

Zbytek převezme McClears a já! Potvrďte příjem, prosím!"

Major Nyssen, kapitán lodi SOLARSYSTEM, potvrdil příjem tím, že téměř doslova zopakoval Rhodanův rozkaz.

„V pořádku," ukončil Rhodan. „Transitujeme za čtrnáct minut.
Pozor všem - vyhláшуji bojový poplach! Konec!"

^ ^ ^

Omafer se smál.

Omafer se smál vždycky, když se octl v neobvyklé situaci.

Zaměřovač hlásil otřes prostoru - těžší než ten předchozí, což znamenalo, že neznámá transitující loď bude někde blíž. Sotva dva světelné roky daleko.

Origans nebyl ve velínu. Ormafer mu zavolal a dal mu hned vědět.

„Přivolejte válečné křižníky!" rozkázal Origans. „Okamžitě! A pošlete do nepřátelské lodě zesílené stráž. Ať obsadí všechny důležité chodby. Nechci, aby mi v tom zmatku zajatci unikli!"

Omafer přikývl a pustil se do práce.

Skokani byli zvláštní. Neměli žádný domov, žili na lodích, kterými křižovali Galaxií. Za svůj životní úkol považovali obchodování. Zároveň v něm bránili každému jinému, protože údajně kdysi od nějaké boží bytosti získali na obchod monopol a ten hodlali za každou cenu uchránit.

Chovali se ke každému tolerantně - protože nebylo nic, kvůli čemu by se mohli přít: pokud však nešlo o jejich obchodní zájmy. Potom všechny konkurenční pŕtky mezi jednotlivými klany Skokanů končily a spojili se proti tomu, kdo ohrožoval monopol.

Proto měli k dispozici válečnou flotilu, která neměla na práci nic jiného, než být ve stálé pohotovosti. Jakmile některá z lodí Skokanů požádala o pomoc, flotila musela rychle přispěchat.

Když tedy Omafer vyslal po hypervinách do vesmíru své volání o pomoc, mohl si být jist, že velmi brzy přijde.

Pak vykonal druhou část Origanova rozkazu: poslal do ukořistěné lodi dalších pět strážných.

^ ^ ^

Tiff potřeboval dvacet minut. Pak byly agregáty lodi K-9 aktivovány. Od té chvíle mělo trvat hodinu, než se konvertory nabijí natolik, aby mohl spustit pohon a pokusit se vytrhnout z područí Skokanů.

Tiff nepozorovaně opustil velín. Sotva vyšel na chodbu, znovu si zahvízdal domluvený úryvek písničky. Z úkrytů na chodbě vyšli čtyři kadeti.

„V pořádku?“ zeptal se Hump.

Tiff přikývl.

„Všechno. Za hodinu se K-9 uvolní. V té době musíme být u stráží, abychom je mohli zneškodnit. Ale teď zpátky do jídelny! Je třeba informovat ostatní!“

Neudělal ani dva kroky a lodí se rozezněly poplašné sirény. Tiff se zarazil a naslouchal jejich zvuku. Sirény zněly v nepravidelném rytmu. To bylo znamení, které znal.

Z chodby se ozval dusot stráží.

„Rychle pryč!“ sykl Tiff. „Tady nás nesmějí načapat!“

Pár kroků se rozběhli, pak se zastavili a pokračovali jen loudavě. Zrovna v té chvíli se za nimi objevili strážní.

„Stát!“ zvolal jeden z nich. „Stůj, nebo střelím!“

Mluvil intergalaktem - umělou řečí, kterou ovládal každý kadet Akademie.

Tiff si povídal se svými přáteli a krácel dál, jako by nic neslyšel. Paprsek, vystřelený z ruční zbraně jednoho ze strážných, zasyčel nad jejich hlavami a zaryl se do ostění.

Tiff se zastavil a ohlédl se. Tvářil se vylekaně.
„Co... co se děje?“ hlesl.
Strážný přistoupil blíž.
„Řekl jsem stát!“ zavrčel. „Vy jste neslyšeli?“
Tiff zavrtěl hlavou.
„Ani slovo. Oč jde?“
„Poplach,“ oznámil lakonicky strážný. „Kde jste byli?“
Tiff pokrčil rameny. „Projít se. Přece nemůžeme pořád jenom trčet v jídelně.“
Strážný ukázal za sebe: „Perlo, jdi se podívat do velínu, jestli tam nezpůsobili nějakou neplechu!“
Perla otevřel vstup, rozsvítil a vešel.
„Nic!“ hlásil. „Všechno v pořádku!“
Tiff si oddechl.
Vtom přijel výtahem další strážný s termozářičem v rukou.
„Hooo!“ smál se Perla. „Co tady hledáte?“
„Poplach,“ usmál se nový Skokan. „Blízká transice.“
Pak ukázal na kadety: „Tyhle hochy někam pečlivě zavřeme a pohlídáme, aby nedělali problémy!“
Tiff a jeho přátelé byli dost chytří, aby nic nenamítali. Čas pracoval pro ně. Teď museli stejně jen čekat.
Celou hodinu.
Odvedli je zpět do jídelny - stejně jako obě dívky - a zavřeli za nimi vstup.
Tiff zvedl ruce, aby kadetům a Deringhouseovi naznačil, že svůj úkol splnil. Potom řekl: „Mají na lodi další strážce, protože blízko nás zaznamenali transici.“

^^^

„Marshall tvrdí, že ví o Tifflově!“ hlásil vzrušeně Bull. Rhodan zběžně přikývl a prostudoval obrázek na malém

výřezu před sebou. Byl to obraz zaměřovačů, převedený na optické signály.

Systém Beta Albireo se skládal ze dvou sluncí, přičemž jedno bylo větší a oranžové, a druhé menší, namodralé. Pravděpodobně tam byly čtyři planety.

Po transici bylo Rhodanovi nade vší pochybnost jasné, že protivníka musejí hledat v této soustavě. Bullovo hlášení jeho přesvědčení jen potvrdilo.

„Ovšem Marshall pochopitelně nedokáže určit přesně na metr, kde Tifflor sedí," dodal Bull.

Rhodan přikývl a přitáhl si mikrofon.

„Všechno v pořádku, Nyssene," řekl suše. „Tifflor je v blízkosti. Let'te!"

Nyssen přikývl a jeho obraz zhasl. Pár vteřin nato se SOLARSYSTEM uvolnila z formace a rozlétla se směrem k Beta Albireu.

Rhodan se za ní chvíli díval a pak vydal své posádce rozkaz: „Bojová pohotovost trvá. Buďte stále připraveni na okamžitou transici!"

^ A ^

Orlgans už byl zpátky ve svém velínu.

„Nic nového," hlásil Omafer.

Našel znovu svůj ztracený optimismus. Orlgans však byl nadále skeptický.

„Tím si nejsem tak jist," odpověděl. „Ani bych se nedivil, kdybychom během následujících minut..."

Poplašné signály mu vzaly slova z úst. Hvízdaly tak hlasitě, jako ještě nikdy. Nepřítel se musel objevit někde docela blízko. Z reproduktoru se ozval hlas zaměřovače: „Pane všech hvězd! Je to arkonidská loď!"

' O pul hodiny později ji Orlgans spatřil na obrazovce. Byla to kulovitá loď arkonidského původu a nebyla vzdálena víc než deset tisíc kilometrů. Orlgans věděl, že je na tom podstatně hůř než tenhle cizinec.

„Maximální zrychlení!“ zarval do strojovny. „Pryč odtud!“ Agregáty zaječely a posunuly loď do prostoru.

Orlgans sledoval dění z velitelského můstku. Viděl, že protivníkovu rychlost podcenil. Kulovitá loď se vynořila z transice a letěla téměř světelnou rychlostí, čímž všechny snahy ORLY XI zmařila.

Orlgans byl zkušený kapitán, který už absolvoval tisíce transic. Věděl, s jakým rizikem je takové vynoření z transice spojeno. On sám by se nikdy neodvážil vynořit se málem rychlostí světla.

Kdo to mohl být?

Arkonidská loď - a cizí kapitán!

Kulovitá loď bez námahy dohnala ORLU XI a předlétla ji. Z jednoho jejího palubního děla vyšlehl namodralý paprsek a těsně ORLU minul.

„Aspoň že neumějí mířit,“ zavrčel Orlgans a přikázal svým střelcům, aby zůstali ostražití.

^ A ^ ,

V jídelně na palubě K-9 si díky neutralizátorům přetížení zrychlení vlečné lodi nevšimli.

Tiff pořád hleděl na hodinky.

Major Deringhouse se zašklebil. V jídelně bylo naprosté ticho, takže ho slyšeli, i když ze svého lůžka šeptal: „Dal bych roční plat za to, abych mohl vidět, jak se budou tvářit!“

Tiff se nejdříve lekl, pak si to spočítal a uvědomil si, že Deringhouse nic neriskuje. Mluvil anglicky, a než by si to Skokani přeložili a zvážili obsah jeho slov, bylo by pro ně stejně pozdě.

Tři minuty.

Kadeti zabušili na dveře. Přesně podle plánu. Netrvalo ani minutu a strážní otevřeli. „Co je?“ „Máme hlad!“ oznámil stručně Tiff. „Tak si udělejte něco k jídlu!“ „Nic tady nemáme,“ odvětil Tiff.

Strážný se zasmál a otočil se: „Honnape, přines nějaký jídlo!“

„Nemůžu! Nesmím! Při téhle rychlosti nemůžu na naši loď!“

„Správně,“ zabručel první strážný. „Už pár minut jsme na cestě. Budete si muset počkat, až ORLA zbrzdí let.“

Tiff se obrátil. I ostatní se tvářili překvapeně. Jeden z kadetů se zeptal: „Zrychlila? **ORLA** zrychlila? A proč?“

Tiff začal hvízdát.

It's a long way to Tipperary...

Viděl, že chápou: nastal pravý okamžik. Prudce se otočil, chytil strážného za krk, škubl s ním a vtáhl ho dovnitř. Strážný tiše klesl k zemi.

„Hlídejte ho!“ přikázal pak pěti kadetům, kteří měli zůstat uvnitř.

Hump a další dva kadeti hned nato přemohli strážného na chodbě.

Mezitím Honnap zpozorněl. Rozběhl se k otevřeným dveřím jídelny. Nestačil ani tasit termopaprskomet a už také ležel na zemi v bezvědomí.

„Ještě čtyři!“ zvolal Tiff. „Rychle do velínu!“

^ X ^

„Zajatá loď!“ zvolal Omafer zoufale. „Uvolňuje se!“

Origans nejdřív nevěděl, co má jeho druh na mysli.

Pak se podíval na boční obrazovku.

Malá koule zajaté lodě už pomalu nebyla ani vidět -i když ještě nezmizela úplně, nýbrž visela jako malá skvrna v prostoru. /

Utekla.

Origans zaklel.

Nutilo ho to, aby se za ní rozletěl a znovu ji zajal, ale na obrazovce byla také ještě pořád vidět ta velká kulovitá loď a od té hrozilo značné nebezpečí. Navíc se k nim stále přibližovala.

„Kde jsou naše válečné lodě?“ zaúpěl Origans. „Podruhé už nepřátelé určitě zamíří lip!“

^ ^ ^

Major Nyssen neměl vůbec v úmyslu ORLU zasáhnout. Nyní, když už se K-9 uvolnila, hodlal doutníkovou loď zachytit do gravitačního pole podobně, jako to ona udělala s K-9.

Nyssen byl plně přesvědčen, že cizí loď před jeho SOLARSYSTEM neobstojí. Především neopětovala palbu, což mluvilo samo za sebe.

Vydal rozkaz k aktivaci gravitačního pole.

Všichni zaměřovači lodi SOLARSYSTEM mezitím napjatě pozorovali okolí. Nikde však nebyl žádný další protivník.

Nyssen se k cizinci přiblížil na dva tisíce kilometrů a vyslal další salvu špatně cílených střel.

Pak vydal nový rozkaz:
„Gravitační zářič připravit!”

^ ^ ^

„Uvolnili jsme se!” vykřikl Tiff.

Na kontrolních přístrojích bylo zřejmé, že se rázem ocitli asi tisíc kilometrů daleko od lodi Skokanů.

Před velínem se zbavili dvou strážných a poslední dva bloudili někde po lodi. Tiff rozmístil své lidi tak, aby jim nejpozději za čtvrt hodiny vběhli do náruče.

Klaplo to.

Už je nemohlo nic ohrozit.

Kadet Eberhardt mezitím pečlivě studoval palubní přístroje. Pak najednou zvolal přeskakujícím hlasem: „Je tu ještě třetí loď!”

Tiffem to trhlo.

„Už teď? A kde?”

Eberhardt mlčky ukázal na nazelenalou obrazovku zaměřovače.

„To musí být STARDUST!”

Tiff si přečetl poziční hodnoty zaměřené lodi. Ano, byla kulatá, ale nevěřil, že je to vlajková loď Rhodanovy flotily. Tahle byla o hodně menší...

„Spojení připravit!” zvolal.

„Hotovo!” odpověděl mu jeden z kadetů.

Tiff se otočil a popadl mikrofon: „Pozor, nouzové volání! Pozor, nouzové volání! K-9 volá všechny lodě pozemské flotily!”

Pak zmlkl a čekal na odpověď. Přišla za několik vteřin.

„SOLARSYSTEM pro K-9, tady kapitán Nyssen. Hned pro vás přiletíme, jen co tady něco vyřídíme!”

Tiff se usmál.

„V pořádku!”

^ ^ ^

Origans pozoroval manévry cizí lodi a třásl se rozrušením. Omafer bez hnutí zíral na obrazovku.

„Tentokrát nás dostanou," vrčel Origans. „Už se zastřelovali dost dlouho."

Kulovitá loď proletěla podruhé kolem ORLY XI, odpálila přitom řadu ran a zase ani jednou nezasáhla cíl. Pak změnila kurz a vracela se.

Origans vydal svým střelcům rozkaz, aby nyní opětovali palbu. I když existovala jen slabá naděje, že to bude něco platné, přikázal to. Skokan nezemře dřív, dokud se nepokusí o záchranu.

..^ ^ ^

Rhodan netrpělivě vyčkával. Od Nyssen ani od K-9 žádná zpráva nepřicházela.

„Už by se měli ozvat!" zabručel Bull.

Rhodan se znovu podíval na chronometr, pak se naklonil k mikrofonu a řekl: „Rhodan pro McCleers! Připravte se k transici! Podíváme se, co se tam děje!"

^ ^ <>.

„Stroje běží na šedesát procent výkonu!" oznamoval Hump.

„To ještě na obnovení ochranného štítu nestačí," odpověděl Tiff.

Hump pokrčil rameny. „Nač nám bude? ORLA je skoro třicet tisíc kilometrů daleko a kromě toho je zaměstnaná SO-LARSYSTEMEM. Nikdo nám nic neudělá."

Tiff zamyšleně přikývl.

„Doufejme, že to tak zůstane. Neumím si představit, že by to Skokani nechali jen tak...”

Vtom se znovu ozvali zaměřovači: „Otřes prostoru! Transice v malé vzdálenosti!”

Tiffjen mávl rukou. „To bude STARDUST!”

Ale technik ho opravil: „Třicet neidentifikovatelných objektů.”

Tiffem to trhlo.

„Jak vypadají?”

„Jako doutníky.”

„To jsou lodě Skokanů!” vykřikl Tiff. „Aktivovat ochranný štít!”

Hump zlostně namítl: „Energie nestačí. Stroje pracují jen na šedesát pět procent.” ' A zaměřovač zvolal: „Pozor, střílejí po nás!”

^ ^ ^

Omafer byl tak překvapen, že mu chvíli trvalo, než[^] podal dál hlášení o silné transici.

„Teď jsme definitivně ztraceni,” vzdychl. Ale už o dvě vteřiny později radostně křičel: „To jsou naše válečné lodě! Jsme zachráněni!”

^ ^ ^

Na SOLARSYSTEMU zaregistrovali zjevení třiceti cizích lodí bez velkého vzrušení. Nyssen si pro sebe zabručel: „Začíná to být vážné.”

Pak přikázal navigaci, aby uvedla loď do vyčkávací pozice a aby prozatím nechala protivníka být. Teprve potom informoval Rhodana.

< -^Vypadají podobně jako loď, kterou jsme pronásledovali. Řekl bych, že patří k sobě. Těch třicet lodí je však o něco větších než ta první. Vypadají hrozněji!"

Sotva domluvil, zaměřovači hlásili odpal energetických paprsků ve vzdálenosti osmnácti tisíc kilometrů.

Nyssen pochopil: K-9 byla ostřelována. Pokoušel se s ní navázat spojení, ale nepodařilo se to. Proto vydal rozkaz a rozletěl se K-9 na pomoc, i když bylo zřejmé, že jeho protivník je ve velké převaze.

^ ^ ^

První salva minula K-9 o pár set metrů. Tiff střílel také, ale bez úspěchu. Měl málo lidí a ti, které měl, nedokázali přesně ovládat těžký dezintegrátor, paprsková děla a neutronové střely.

Ovšem jednu z protivníkových lodí zasáhli.

Kadeti zajásali, ale ve stejném okamžiku dostala K-9 tak prudký zásah, až to absorbéry přetížení málem nezvládly.

„Zásah strojovny!" zvolal někdo.

Sirény ječely a kontrolka strojovny rudě blikala. Julian Tiffloor seděl před pilotním pultem a věcně, klidně jako zkušený kapitán, vydával rozkazy.

„Schopnost manévrovat?" zeptal se.

„Téměř žádná. Méně než pětiprocentní!"

„Střelci! Palte dál. Držte nám protivníka od těla!"

„Rozumím."

Tiff se otočil i s křeslem. „Vystoupíme si!" řekl.

Hump se zeptal: „Kdo si vystoupí? Na palubě máme jenom jednu stíhačku a do té se vejdou tři lidi."

Tiff pokrčil rameny. „Bude se tam muset vejít pět pasažérů: obě děvčata, Deringhouse a ještě dva muži."

„V pořádku," kývl Eberhardt. „Kteří dva?"

„To smrdí!" volal Tiff, který už běžel z velínu. „Pojďte!"

Běželi k jídelně. Zásah lodi shodil Deringhouse z lůžka. Doplazí, se ke stolu a tam se snažil vstát. Tiff mu vylíčil situaci.

y

„Pokusíme se vás dostat ven, pane!"

Deringhouse však odmítavě vrtěl hlavou. „Ani náhodou," řekl. „Využil jsem čas a lámal si hlavu s Rhodanovými úmysly. Jste na cestě za důležitou misí, Tiffiore, a asi bude nejlepší, když se odtud ztratíte. Vezměte s sebou dívky a tyhle dva," ukázal na Humpa a Eberhardta, „a nezapomeňte se ozbrojit. Vezměte Skokanům jejich zbraně!"

Tiff protestoval, ale Deringhouse ho zarazil.

„Bez diskuse, kadete Tiffiore! Je to rozkaz!"

Tiff zasalutoval.

„Provedu, parte!"

^ JI ^

V blízkosti jídelny leželo pět spoutaných Skokanů a o kousek dál jejich paprskomety.

„Vezměte všech pět!" přikázal Tiff. „Budeme je potřebovat!"

Eberhardt a Hump posbírali zbraně. Ve vchodu se Tiff ještě jednou otočil. „Připadám si jako...," ale Deringhouse ho opět zarazil.

„Buďte zticha, kadete," vyštěkl na něj, „a koukejte rychle zmizet. Pokuste se probít ke STARDUSTU. Předtím se však v žádném případě nepokoušejte spojit s šéfem!"

Tiff znovu pozdravil a vyšel na chodbu. Hump a Eberhardt ho následovali. Cestou se zastavili pro dívky.

• V hangáru vydal Tiff poslední příkazy.
„Zastavte palbu a pokuste se zachránit své životy!" rozkazoval kadetům. „Protivník je v přesile, tak už žádné hlouposti!"
Dívky mezitím nasedly do stíhačky. Hump jim podával zbraně. Pak už Tiff přikázal, aby uzavřeli skafandry, nasedl také a za pár okamžiků přetížená stíhačka odstartovala.

' ^ ^ ^

Rhodan obdržel Nyssenovo hlášení pár vteřin před transicí. Informoval o něm McClearse a dodal: „K-9 budeme muset vysvobodit. Uhlídejte své střelce. Ať nepřátelské lodě zneškodní, ale nezničí!"

Krátce nato se obě lodě rozplynuly a o dva světelné roky dále se vynořily zpátky do prostoru. Bylo to nedaleko dvou sluncí.

Boj začal.

^ ^ ^

Ve vojenské hierarchii flotily Skokanů byla nejmenší samostatnou jednotkou „skupina". Jedna skupina sestávala z pětadvaceti až pětatřiceti lodí a byla řízena mužem, jehož hodnost odpovídala fregatnímu kapitánovi.

Kapitán Harigas byl se svou skupinou lodí Skokanů, požadující pomoc, nejblíže. Ihned zareagoval.

Několik vteřin po ukončení transice si udělal jasný obrázek. ORLA XI se rychle vzdalovala ze soustavy. Pronásledovala ji loď arkonidského typu. O kus dál letěla loď, která byla tak malá, že si Harigas myslel, že ji může napadnout bez jakéhokoliv rizika.

Že však o jisté riziko půjde, si uvědomil ve chvíli, kdy byla zasažena a zneškodněna jedna z jeho lodí. Harigas se zlostně zachechtal. Jen pár vteřin předtím jeho loď tu štěnici zasáhly a zbavily ji manévrovacích možností. Harigas zastavil palbu a čekal, co nepřítel podnikne.

Poměrně rychle si uvědomil, že na něj bude útočit, proto přikázal své flotile, aby zaujala obrannou formaci.

Asi by se mu ulevilo, kdyby se spojil s Origensem a dal se poučit, že sice jde o loď arkonidského původu, ale že na palubě nejsou Arkonidané. Takhle si však nebyl příliš jist. A ještě složitější to viděl, když mu bylo ohlášeno, že zasaženou loď opouští záchranný člun.

Přikázal dvěma svým kapitánům, aby jej sledovali. Ostatních sedmadvacet lodí držel na určených pozicích a přikazoval jim, aby blížícího se nepřítele nepodcenili. Toto varování se ukázalo oprávněné, protože loď vypálila první salvu už ze vzdálenosti, z jaké by se kapitán Skokanů ještě neodvažoval střílet, a hned napoprvé zneškodnila dvě z Harigasových lodí.

^ ^ ^

Stíhačka se podle plánu uvolnila od lodi a vzlétla do vesmíru. Tiff zvolna zrychloval. „Kam?“ zeptal se Hump.

„Deringhouse říkal, že máme najít Rhodana. Sice nevím kde, ale...”

„...ale když Deringhouse něco řekne,” přerušil ho Hump, „tak je to pro tebe svatý, jako by to bylo psáno v bibli, co?” Tiff zůstal klidný.

„Ne tak docela,” odvětil. „Ale Deringhouse musí vědět, co dělá.”

Místa v kokpitu nebylo nazbyt. Jenom tři stěsnaná sedadla, takže Hump a Eberhardt museli děvčata držet na klíně.

Tiff najednou zpozorněl a po chvíli řekl: „Máme práci. Sledují nás.“

„Postarejte se o KM9, McClearsi!“ řekl Rhodan. „Vezměte ji na palubu!“
TERRA se přiblížila k lodi. STARDUST si to mířila dál proti nepřátelské flotile.

„Nelet’te příliš blízko, Nyssene!“ zvolal Rhodan. „V boji Zblízka bychom nemuseli obstát!“

Rhodan pokračoval v naplňování svého plánu. **Ode** dne, kdy do vesmíru vyslal kosmickou volavku Juliana Tifflora, mu záleželo na tom, aby se nových neznámých nepřátel Země za každou cenu zmocnil.

A teď se k tomu konečně nabízela příležitost.

Pro kapitána Harigase se situace stávala stále nepřehlednější.

Strukturální zaměřovač hlásil tak silnou transici, až si Harigas chvíli myslel, že má rozbité přístroje. Ale když i ostatní lodě jeho flotily hlásily stejné údaje, uvědomil si, že za útočící nepřátelskou lodí přilétají ještě další dvě. Jedna z nich byla skutečným obrem - přibližně stejné síly, jako všechny lodě Harigasovy skupiny dohromady.

Přikázal ústup. Skupina Skokanů se rozletěla za lodí ORLA XI a stejně jako ona se vzdalovala ze soustavy. Harigas se přitom neodvažoval transítovat. Dvě jeho lodě totiž

pronásledovaly onen malý člun, a kdyby teď transitoval, staly by se lacinou kořistí nepřítele.

^ ^ ^

Obě lodi Skokanů se rychlostí podobaly malé stíhačce. Což znamenalo, že se k ní přibližovaly jenom velmi pomalu.

Tiff rozdělil úkoly. Hump sledoval přes Felicitino rameno zaměřovače a hlásil změny. Eberhardt obsluhoval střelecký pult, což nebylo jednoduché, protože přitom musel pokaždé obejmout Mildred.

Ta se mu snažila jeho úkol ulehčit, ale nenašla místo, kam by mu uhnula.

Vzdálenost k nejbližší ze dvou lodí Skokanů byla ještě asi osm tisíc kilometrů. Při šesti tisících už palubní zbraně stíhačky střílely vcelku přesně.

Otázkou zůstávalo, zda protivník nedisponuje ještě silnějšími zbraněmi.

Tiff se rozhodl, že využije lepší manévrovací schopnosti maličké stíhačky.

„Změna kurzu,” oznámil suše, strhl řízení a uhnul z původního směru. Ve stejnou chvíli Humphry zvolal: „STAR-DUST! A SOLARSYSTEM!”

Stíhačka neměla žádný strukturální zaměřovač. Hump obě lodi spatřil v optice.

Tiff pohlédl do strany a snažil se zjistit, jaký kurz lodě nabraly. Viděl, že letí proti nepřátelské flotile, a že ji nutí k ústupu. Viděl také, jak TERRA uhýbá a letí pro K-9.

„Zatraceně!” zavrčel Hump. „Měli jsme zůstat na palubě! Teď už jsme mohli být v bezpečí.”

Obě lodi Skokanů, pronásledující stíhačku, se o změnu situace nestaraly. Pořád letěly za nimi.

„Mám je pěkně na mušce," vzdychl Eberhardt. „Kdyby se tak chtěli víc přiblížit!"

Tiff začal počítat. Při současném kurzu by letěli dál do mezihvězdného prostoru a vyhrál by ten, komu by nejdéle vydržely zásoby energie. Pochopil přitom, že by to byla právě jeho stíhačka, kdo by prohrál. Proto se rozhodl pro jinou verzi: „Necháme je, ať se přiblíží! Dávej pozor, Eberhardte!"

„Dobrá, jen ať klidně přijdou."

Tiff zabrzdil s maximálně přípustnou hodnotou. Během dvou minut stíhačka ztratila téměř polovinu své rychlosti. Bylo jasné vidět, že pronásledovatelé nejsou na takový manévr připraveni. Obě doutníkové lodě se rázem přiblížily na dostřel.

„Šest a půl!" hlásil Hump.

„Pozor, Eberhardte!"

„Jsem připraven!" hlásil Eberhardt.

Obě lodě začaly brzdit.

„Pal!"

Eberhardt zíral široce otevřenýma očima do optiky zaměřovače zbraní.

„Mimo!" zvolal zklamaně Hump.

„Nevadí!" uklidňoval přítele Tiff. „Zkus to znovu!"

Eberhardt zatnul zuby a stiskl spoušť.

„Zásah!" jásal Hump a Eberhardt si ulevil. Jedna z lodí nepřítelů byla vyřazena z boje.

Ovšem ve stejné chvíli to stíhačkou zacloumalo. Tiff na okamžik zavřel oči bolestí. Když je znovu otevřel, obraz v optice se změnil. Hvězdy se protáhly v dlouhé světelné čáry. Nemusel se ani dívat na monitory, aby pochopil, že byli zasaženi tak, že se stíhačkou už nelze manévrovat. Teď jim šlo o holý život.

„Eberhardte?"

„JJJO?"

„Máš je na mušce?"

„Na mušce? Bože, naše loď tancuje jako divá! Jak bych mohl..."

„Já vím. Cílový zaměřovač pracuje automaticky. Odpal, až je budeš mít v kříži. Rychle, nebo nás rozcupujou na cucky!"

„Mám; je, ale vždycky jen na pár vteřin!" „To stačí!" vyštěkl Tiff. „Střílej!" Eberhardt vystřelil. První rána šla mimo. Zato stíhačka byla znovu zasažena a roztočila se na opačnou stranu. Zdálo

se, že naštěstí šlo jen o nepřímý zásah. Havarijní monitory zůstaly němé.

Eberhardt vystřelil podruhé. Na obrazovkách se na okamžik mihlo, že se část jedné z lodí zahalila mračnem plynu, ale nedalo se zjistit, jaký je rozsah škod.

„Střílej dál!" naléhal Tiff.

Tentokrát Eberhardt zasáhl loď přímo doprostřed a bylo po nebezpečí.

„To máme štěstí," poznamenal suše Eberhardt. „V našich zbraňových systémech už nezbyla ani špetka energie." Tiff tiše hvízdal.

„Špatná zpráva," dodal a němě ukázal před sebe. Na monitoru stála zpráva z počítače:

Zapojen nouzový okruh. Životnost patnáct hodin. ^ ^ ^

Lod' TERRA hlásila, že vzala na palubu loď K-9.

Dvě minuty nato SOLARSYSTEM zneškodnila další z lodí kapitána Harigase. Z jedné nepoškozené lodi okamži-

tě vyplul záchranný člun, aby vzal na palubu přeživší členy posádky.

„Jak se dozvíme, kdo to je?" protestoval Bull. ¹ Ale Rhodan klidně odpověděl: „Zjistíme to na vraku té lodi."

Krátce před dvaadvacátou hodinou zničili další doutníkovou loď a pak už Rhodan vydal rozkaz k brzdnému manévru. Harigasova flotila se rychle vzdalovala.

Harigas se mezitím dozvěděl, že jeho dvě lodě, které sledovaly malý člun, byly ztraceny. Jakmile flotila nabrala dostatečnou rychlost, připravil transici a se všemi zbývajících loděmi zmizel ze sektoru Bety Albireo.

Rhodan jeho manévry pozoroval klidně. Zato Reginald Bull nad ním stál se sevřenými pěstmi.

„Vidíš? A jsou v čudu!"

Rhodan vstal.

„Připravte dva malé transportní čluny. Ať jsou za deset minut k dispozici. Jeden budu řídit já. Poprosím Cresta, aby letěl se mnou. Druhý bude řídit Nyssen. Je blíž prvnímu vraku."

Bull si pospíšil, aby provedl rozkaz.

Pak přišla zpráva, že tři kadeti a dvě dívky unikli z paluby K-9 dřív, než mohli být zachráněni. Mezi kadety, o jejichž pobytu nikdo nic nevěděl, byl i Julian Tiffior.

Rozrušený Bull předal zprávu ihned Rhodanovi, ale ten zůstával klidný. „To je dobře. Tiffior to zvládne."

Bull byl natolik zaskočen, že nedokázal odpovědět.

Mezitím přišel Crest.

„Chtěl bych si prohlédnout jeden z vraků," vysvětloval mu Rhodan. „Rád bych, abyste mě přitom doprovázel."

Crest ledabyly přikývl.

„S chutí."

'D pět minut později nasedali do primitivního člunu, který sloužil pouze pro dopravu mezi dvěma blízkými loděmi. Vešlo se do něj dvacet osob. Rhodan zůstal ve spojení s Bullem a ten mu brzy ohlásil, že ke druhému vraku směřuje stejným způsobem Nyssen.

Rhodan už viděl spoustu cizích lodí. Všechny však byly trpaslíky proti této doutníkovité lodi, která měla v průměru padesát metrů. Pootočil se ke Crestovi.

Ten právě říkal: „Je to loď Skokanů.“

Rhodan zamyšleně přikývl. Díky zevrubnému arkonidskému hypnoškolení měl už dávno vstřebány stejné vědomosti, jaké měli Arkonidané. Znal dějiny Skokanů stejně dobře jako Arkonidané a věděl, že takovýchle lodě stavěli jenom Skokani.

„Co proti nám mají?“ zeptal se Rhodan.

Crest chvíli neodpovídal. Nakonec ale řekl: „Možná se dozvěděli, že Země obchoduje s Ferrolem. To by jim vadilo.“

„Protože jsou toho názoru, že to je obchod na delší vzdálenost a jako takový spadá do sféry jejich zájmu, že?“

„Přesně tak,“ potvrdil Crest.

Mladý poručík, který letěl s nimi, hledal nějaký vstup do vraku, ale posléze musel ohlásit: „Nikde nic nevidím, pane. Nevím, jak se dostaneme dovnitř!“

Rhodan mu volal zpátky: „Podívejte se v místě zásahu!“ Poručík se odrazil a plul vedle korpusu lodi až k místu, kde ji zasáhl paprsek dezintegrátoru. „Áno, pane! Tudy můžeme!“

Rhodan ho však povolal zpátky. „Zůstaňte se třemi muži tady a čekejte na nás. Ostatní se mnou!“

V sedmi pak pluli podél ostění a zastavili se až u zívajícího, roztrpaného otvoru. Posvítili si dovnitř.

: Rhodan do lodi vklouzl jako první. Dopadl nohama na 30

podlahu chodby. Zvažoval, jestli bude možné jít po svých, ale všude na zničené lodi vládl stav beztláče. Proto se odrazil a chodbou prostě plul.

Crest ho následoval.

„Aspoň mi prozradte, co tu vlastně hledáme," zeptal se arkonidsky.

„Nějaké stopy," odpověděl Rhodan. „Mně nestačí jen tušit, co proti nám mají. Já to chci vědět!"

Mezitím se ve sluchátkách hlásili ostatní členové výpravy. Pročesávali loď a nacházeli jednotlivá zařízení. O každém hned podali hlášení.

Zhruba ve chvíli, kdy Rhodan s Crestem dorazili do velí-ny lodi, aby tam zjistili, že zhruba polovinu tamějších přístrojů dobře znají, ale se druhou by si nevěděli rady, se ve sluchátkách ozvalo další hlášení.

„Našli jsme mrtvého, pane!"

Rhodan se rázem otočil a spěchal do místnosti, odkud hlášení přišlo.

Voják tam svítil kuželem světla na ramenaté tělo obra, bez hnutí ležícího na podlaze.

„Vysoký a ramenatý," bručel Rhodan. „Stavěný na silnější gravitaci. Skokan!"

Crest se odvrátil. Nesnesl ten pohled. Sám sebe se v duchu ptal, proč muž neměl nasazenou přilbu. Zemřel v okamžiku, kdy se na palubě změnil tlak. Zemřel na explozivní dekompresi. Jak to, že posádka bojového křižníku neměla nasazeny přilby?

Tato otázka Arkonidana zneklidňovala natolik, že několikrát doslova přehlédl podlouhlou kovovou bednu, ležící u stěny. Teprve po chvíli se na ni zahleděl.

Nikdo neviděl, jak vytřeštil oči hrůzou. Rhodan a voják zkoumali Skokanovu mrtvolu. Crest byl první, kdo pocítil

závan pomalu se vracející gravitace. Uplynulo však několik dalších vteřin, než dokázal zvolat: „Pozor!“ Rhodan se prudce otočil. „Co se děje?“ Crest ukázal rozechvělou rukou před sebe na bednu. „Támhle! Časovaná gravitační bomba!“

^ ^ ^

Dívky se probraly z bezvědomí zhruba ve stejnou dobu. Když si Felicita uvědomila, v jaké jsou situaci, rozvzlykala se.

Tiffovi se mezitím podařilo zastavit rotaci lodi, způsobenou nepřátelským zásahem. Stálo to sice další zásoby energie, ale nedalo se nic dělat. Pokud někde poblíž najdou planetu, budou teď moci přistát.

Pak se spolu s Humpem věnovali vysílače. Brzy našli závadu, která jim dosud bránila ji používat, ale neuměli ji opravit. Na Zemi možná bylo pár expertů, kteří by to dokázali, ale ani jeden ze tří kadetů k nim bohužel nepatřil.

„Nic!“ hlesl rezignovaně Hump.

Tiff přikývl. „Nech aspoň zapnutý příjem. Třeba něco chytíme.“

Pak se věnoval obrazovkám. Žádná planeta nikde poblíž nebyla. Možná někde dál, ale dálkové zaměřovače nefungovaly. Tiffa to však nezneklidňovalo. Z paluby ORLY XI věděl, že tato soustava určitě aspoň jednu planetu má. Otázkou však zůstávalo, jestli bude moci využít zbytkovou energii lodě na přistávací manévry.

Po chvíli už jen unaveně konstatoval: „Ještě čtrnáct hodin. Kdo může spát, ať spí. Brzy budeme potřebovat odpočaté mozky.“

Mohutná vlna gravitace zaplavila malou místnost ještě dřív, než Crest dořekl svou varovnou větu. Voják zasténal a padl k zemi. Crest šel do kolen.

Jenom Rhodan se ještě držel na nohou. Hned první Crestův výkřik ho upozornil, takže okamžitě zareagoval. Ale i on bojoval se strašlivou silou. Pro jistotu si lehl na záda a snažil se regulovat dech.

Pokus se podařil. Sice při každém nadechnutí cítil pichlavou bolest v plicích, ale zůstal naživu.

Vzpomínal si, co ví o gravitačních bombách.

Byly to zákeřné zbraně, které sloužily k tomu, aby zadržely nepřítele tak dlouho, než se vrátí ten, kdo bombu načasoval... Ty blázne, říkal si Rhodan v duchu, taky tě mohlo napadnout, že tu nechají past.

Pomocí neuvěřitelné námahy se obrátil trochu stranou, aby se na bombu podíval. Crestovi a vojákovi vypadly svítilny z rukou a rozbily se o podlahu. Rhodanova svítilna ležela vedle. Nezářila sice přímo na bombu, ale osvětlovala prakticky celou místnost.

Kryt bomby nebyl dlouhý ani metr. Bedna byla doutníkového tvaru, stejně jako loď, a měla v průměru asi třicet centimetrů. Tak směšně malá věc, pomyslel si Rhodan, a produkuje takovou strašnou sílu... Navíc se mu zdálo, že gravitace ještě pořád roste.

Vtom si vzpomněl na Nyssena, který právě pronikal do druhého vraku. Sebral všechny síly a začal: „Tady... Rhodan! Nyssene... ve vraku... je gravitační... bomba! Je... časovaná... Buďte... opatrný!”

Na čele mu vyvstal pot a stékal mu do očí. Zaúpěl a otočil hlavu. V helmě to zapraskalo.

„Tady Nyssen! Nyssen pro velitele. Nic jsme nenašli, pane. Co s vámi je? Máme vám přijít na pomoc?“

Ty blázne, pomyslel si Rhodan zlostně. Ty snad ani nevíš, jak taková gravitační bomba vypadá!

„Dávejte pozor... na válcovitou... krabici... metr dlouhou... třicet centimetrů... silnou... Dávejte... pozor!“ Slyšel, jak Nyssen funí.

Pauza.

Pak Nyssen zaječel: „Veliteli! Takový předmět jsme právě uložili na transportní člun!“

Rhodan na okamžik ztratil vědomí. Když se znovu probрал, slyšel Nyssena: „...neodpovídáte? Haló, veliteli! Proč mi neodpovídáte?“

Rhodan něco zavrčel. Jeho mluvidla už nedokázala artikulovat.

Zdalo se, že Nyssen pochopil.

„V poslední chvíli jsme tu věc vyhodili, pane. Bylo to naše štěstí. Chvíli nato se aktivovala, až to s námi zacloumalo, ale teď už padá volným prostorem do neznáma.“

Rhodan se silou vůle vzepřel a zvolal: „Nenechte ji utéct! Držte tu bombu v blízkosti!“

Pak znovu ztratil vědomí.

Netušil, kolik času uplynulo, než se probрал, ale každopádně slyšel Nyssenův naléhavý hlas: „Ohlaste se, pane! Hlaste se! Tu bombu držíme! Je v lanech asi dvě stě metrů od nás.“

„Bravo!“ zašeptal Rhodan.

Cítil, jak ho opouštějí síly. Přetížení už dosahovalo 20 g. Měl jenom pár minut, aby Nyssenovi vysvětlil, oč jde a co má dělat.

„Přiblížte se... k našemu vraku...“ sténal. „Jsme na palubě... vzadu... Přiblížte se s vaší bombou... abyste...“

„Rozumím!“ zařval Nyssen nadšeně. „Už nic nevysvětľujte! Šetřte síly!“

Rhodan řekl přece jen ještě jedno slovo, ale řekl je tak slabě, že mu Nyssen málem neporozuměl.

„Rychle...“

^ ^ ^

Ted' vypověděly službu i hodiny. Zastavily se v okamžiku, kdy měla stíhačka ještě devět hodin času na nalezení místa k přistání. Od té chvíle se Tiff snažil čas jenom odhadovat.

Lod' křižovala mezi oběma slunci. Gravitace modrého trpaslíka sílila a vnucovala stíhačce nový kurz. Zatím však nehrozilo nebezpečí, že by se do něj zřítíla.

Klaus Eberhardt skutečně usnul. Tiffovi se to dařilo vždy jen na pár minut. Pak většinou přemýšlel. Snažil se představit si planetu, na které by přistáli, přemýšlel o autopilotovi a o jeho energii: kdyby ji využil, načerpal by jen setinu toho, co měli v zásobníku. Díval se na optické zaměřovače, které jistě fungovaly, i když nedoufal, že hledanou planetu najde právě tímto způsobem...

Taková šance byla mizivá.

A přece...

Najednou před sebou spatřil seskupení hvězd ve tvaru písmene Y. Levý horní bod se k němu začal velice rychle přibližovat.

Nadskočil v křesle. Hvězdy se nepohybují tak rychle, ale planety relativně ano.

Nejdříve si svůj objev nechal jen pro sebe, protože nevěřil, že by mohl mít pravdu. Ale o pár minut později to už bylo lepší. Pro jistotu ještě provedl nějaké výpočty. Trvalo mu to čtvrt hodiny.

Potom se pustil do díla.

Protože neutralizátor přetížení ještě pracoval, změny kurzu si nikdo nevšiml. Pohyblivý bod se posunul doprostřed obrazovky a blížil se.

Za další půlhodinu Tiff věděl, že se skutečně nemýlil. Rychlost volného pádu stíhačky rostla směrem k bodu. Tiff se ohlédl.

„Máme, co jsme hledali," řekl do mikrofону v helmě a snažil se, aby přitom příliš nejásal.

^ ^ ^

Perry Rhodan ztratil vědomí deset minut poté, kdy naposledy promluvil s Nyssenem.

Nyssen věděl, co má udělat. O gravitační bombě věděl jen tolik, že vyrábí energii na podobném principu jako každý jiný agregát. Pochopil, že se Rhodan a jeho lidé nacházejí pod vlivem této nebezpečné zbraně.

Nejdříve ze všeho vyzval ostatní členy Rhodanovy malé expedice, aby se vrátili na palubu lodi STARDUST. Pak se rozletěl k vraku, kde byl Rhodan uvězněn. Svou gravitační bombu táhl na plastikových lanech dva kilometry za sebou. I z této vzdálenosti byla umělá gravitace pořád ještě znát.

Když dorazili k vraku, přikázal svým mužům, aby v povrchu lodi vypálili díru až do velínu. Ti se dali hned do díla, aby co nejrychleji vytvořili dost velký otvor na spuštění bomby.

Ostatní muži pokračovali v měření, aby na metr přesně stanovili místo, kde byl Rhodan.

Nyssen si dal výsledky bleskově ověřit palubním počítačem STARDUSTU a pak se rozhodl provést manévr. „Jde o Rhodanův život," vysvětloval svým mužům. „A o

život lidí, kteří tam jsou s ním. Máme sice nakvap, ale nesmíme nic uspěchat. Držíme v rukou velice nebezpečnou věc."

Čekal na připomínky a námitky.

Žádné se neozvaly.

„Takže kupředu!" zavrčel.

^^^

Rhodanem to mocně trhlo a probral se. Pár vteřin se musel divit zběsilé činnosti svých plic. Supěl, jako by právě uběhl deset kilometrů. Pak mu došlo, že tělo dohání ztrátu z uplynulých minut.

Zvedl pravou ruku - prudce vzlétla nahoru a udeřila do kovové stěny.

Bomba! Bomba přestala působit!

V následující vteřině stál na nohou. Ale pocítil ten zvláštní tah gravitace. Bomba ještě fungovala, ale už zapracoval Nyssen. Zvedl ze země svítilnu a posvítil si ke stropu. V jednom místě zela díra a nad ní se na lanech vznášela druhá gravitační bomba!

Rozhlédl se. Odhadoval vzdálenosti. Obě bomby - ta venku i ta, pod jejímž vlivem dosud byl, od sebe nebyly dál než osm metrů. Stál přesně uprostřed mezi nimi.

A neměl nic, čím by mohl Nyssenovu bombu přitáhnout blíž, aby zachránil i Cresta a vojáka.

„Tady Rhodan," řekl do mikrofону v přilbě. „Potřebuju lano nebo dlouhou tyč s hákem, či něco podobného."

Nyssen **zajásal**.

„Jste v pořádku, pane?"

„Ano, ale Orestovi a vojákovu je pořád ještě mizerně! Musím tu bombu dostat blíž!"

Nysseriťhvikli přemýšlel a pak vyhrkl: „Nemyslím, že bychom vám mohli podat tyč, pane. Kolem té bomby se s ní nedostaneme. Gravitace by ji roztrhala na tisíc kousků."

„Kdo říká, že kolem bomby? Ať někdo vyřízne otvor přesně nad mou hlavou. Když mi tu tyč pošlete přesně tudy, dostanu ji!"

Nyssen souhlasil. „Jdeme na to!"

Rhodan si dělal starosti o Cresta. Arkonidan ležel mnohem blíž bombě než on. Musel proto jednat rychle.

Ted' stál před úkolem dostat Nyssenovu bombu tak blízko, aby se Crest ocitl v neutralizačním poli obou bomb. Toto pole vznikalo v místě doteku jejich vlivu. Nyní v něm stál on sám. Když se posune spolu s polem, snadno oba muže vysvobodí. Ted' záleželo jen na tom, jak rychle dostane tyč.

Plynuly minuty, pak se podlaha rozechvěla a Rhodan pochopil, že záchrana nebude daleko. Nato se mu nad hlavou uvolnila deska velikosti čtverečního metru a spatřil dlouhou plastickou tyč. Snášela se dolů.

„Je to tak dobře, pane?" zeptal se muž nad ním. „Ano, děkuji.

Rychle zmizte! Tady ted' bude horko!"

Muž se odplazil. Rhodan chvilku počkal a pak se dal do *díla*.

Centimetr za centimentrem přitahoval Nyssenovu bombu. Když se jí dotkl koncem tyče, škublo to s ním a konec tyče zůstal na bombě jako přilepený.

Rhodan operoval opatrně. Jakmile bombu přiblížil o dva centimetry, sám o centimetr ukročil, aby byl stále uprostřed vzdálenosti.

Takto potřeboval celou půlhodinu, než dostal Cresta a vojáka, kam potřeboval. Pak do Cresta opatrně strčil nohou a musel to ještě několikrát zopakovat, než se Arkonidan pohnul.

„Opatrně!“ zvolal Rhodan. „Zůstaňte ležet a dobře mě poslouchajte!“ Crest odpověděl: „Poslouchám.“

Rhodan mu pomalu a obsírně vysvětlil situaci. Nakonec dodal: „Teď musíte vstát a držet se u mě. Víte dobře, co vás čeká, když nebudete opatrný. Pak si to namíříte přesně ke dveřím. Tudy vede bezpečná zóna. Projděte a počkejte venku!“

Voják se mezitím probral. Rhodan ho poslal za Crestem. Zanedlouho se Crest s vojákem ozvali, že jsou v bezpečí. „A co bude s vámi, pane?“ otázal se starostlivě Nyssen. Rhodan se usmál. „Já přijdu hned! Zůstaňte, kde jste!“ Zvedl znovu tyč, upevnil bombu, aby se ani nehnu, a opustil místnost stejným koridorem jako Crest. Když vyplul z lodi do volného prostoru, řekl už jen: „V pořádku, Nyssene! Jedeme domů!“

"^ _* _ ^

Tiff spotřeboval devadesát devět procent svých energetických rezerv, aby zbrzdil stíhačku a uvedl ji na oběžnou dráhu kolem cizí planety. Bylo jasně vidět, že má atmosféru. Teprve později uvidí, jestli je dýchatelná. Měřicí přístroje prostě nefungovaly.

Ale pak Tiff zjistil také něco jiného. Tahle planeta byla od své hvězdy téměř sedmkrát dál než Země od Slunce. To však nevylučovalo, že by na ní nemohl existovat nějaký život a že by tam nemohly být podmínky vhodné pro člověka.

Sotva ale pronikli do atmosféry, viděli, že povrch planety je pokryt ledem a sněhem. Tam, kde byly bílé masy protkány temnými místy, očekával Tiff rovník.

Mildred zaúpěla: „Panebože, to je horší než Grónsko!“
Poprvé od chvíle, kdy stíhačka dostala smrtící zásah, něco skla.
;

řekla. „Támhle ty tmavý místa jsou asi kolem rovníku," pozna-
menal Hump.

„Díky," odpověděl Tiff kousavě. „Taky jsem si to myslel." Ale
hned se za svou neurvalou odpověď zastyděl.

„Proč neletíš přímo tam?" zeptal se Hump. „Určitě tam bude
relativně nejtepleji?"

„Nemohu," odpověděl Tiff. „Jestli ještě jednou sáhnu na
řízení, zbavím nás posledního zbytečku energie a nebudeme moci
ani rozumně přistát."

Hump se rozzlobil. „Pročs na to nepomyslel dřív?"

„Ještě jednou řekneš nějaký podobný nesmysl, Hurnpe, a rozbiju ti
hlavu."

Zapůsobilo to. Přestože byl Hump šampiónem v boxu, přestal.

^ A ^

„Mnozí z vás," řekl zamyšleně Rhodan a zahleděl se přitom na
podlahu STARDUSTU, „už určitě uhodli mé plány. Protože však
nemíníme jednat podle hádanek, rychle vám vše vysvětlím."

Jeho posluchači byli důstojníci lodí STARDUST, TERRA a
SOLARSYSTEM - a oba Arkonidané Crest a Thora.

„Zjistili jsme, že se o nás zajímají cizí bytosti," vysvětloval
Rhodan. „Zaregistrovali jsme, že mají na Zemi své agenty. Přistáli
také na Venuši. Ale udělali to natolik šikovně, že jsme na ně
nenarazili ani na Zemi, ani na Venuši.

Navíc jsme ani nevěděli, jakou k nám zaujmou pozici. Teprve
když zajali K-9, zjistili jsme, že nepřátelskou."

Rozhlédl se. -;

„Kdo chce bojovat," začal znovu, „musí nejdříve vědět, proti komu má vlastně bojovat. Neznámí se nám nechtěli ukázat, takže jsme museli podniknout něco, co by nás přivedlo k jejich tajemství.

Kadet Julian Tiffior na sebe tu úlohu vzal. Aniž to ví, má v sobě maličký přístroj, na jehož vlnovou délku velmi dobře a do velké vzdálenosti reagují naši mutanti. Dokážou ho tak vystopovat až do vzdálenosti dvou světelných let.

Tiffiora jsme navedli na plánovanou cestu. Mohl tušit, že koná něco velmi důležitého, ale v jeho vlastním zájmu jsme mu neprozradili, oč jde. Souhlasil a neodřekl.

Dobrá, vy všichni víte, jak těžké bylo znovu najít ztracenou stopu.

A výsledek?

Víme, kdo je náš nepřítel. O Skokanech už mezitím víte všechno, co o nich vědí Arkonidané, nebo co se dozvěděla posádka K-9.

Je tu ovšem ještě jedna věc: Tiffior se nám ztratil. Spolu s ním jsou dva kadeti a dvě studentky. Víme, že přistávají na druhé planetě této soustavy, a proto mu tam necháme nějaké zásoby na přežití a postaráme se, aby byl brzy nalezen, protože podmínky k životu tam nejsou dvakrát dobré."

Tato slova vyvolala úžas. Důstojníci se mezi sebou začali šeptem bavit. Rhodan se usmál.

„Dovolte, abych vám to vysvětlil. Podle gravitačních bomb, které nás nezabily, ale připoutaly k vrakům, můžeme hádat, že se sem Skokani brzy vrátí, a že se vrátí s posilou.

My však na žádný boj nepřistoupíme. Naše tři lodě by mohutnému útoku silné flotily patrně neodolaly. Skokani nyní vědí, s kým mají co do činění, a podle toho se zařídí.

„Potom se postarají o Tifflora a Tifflor - jak doufám - o nich bude sbírat informace. Právě ty informace, které nutně potřebujeme. My, vážení pánové, máme jiné úkoly. Brzy vás o nich zpravím.

Tím jsme tedy dospěli..."

Přerušil řeč, rozhlédl se a pak se usmál.

„Ale ne, na něco důležitého jsem zapomněl! Vy znáte zprávu majora Deringhousea ohledně lodi ORLA XI. Takže vězte, že se tato loď tiše a nenápadně vytratila ze soustavy, ale není daleko. Lze tedy předpokládat, že minimálně ta už o Tifflorovi ví. Tím je postaráno o Tifflorův kontakt!"

Propustil své důstojníky. V místnosti zůstal jenom Bull a oba Arkonidané.

„No, velký kouzelníku?" zeptal se Bull a jeho hlas zněl posměšně i uctivě zároveň.

^ A ^

Bílá plocha pod stíhačkou nenabízela *žádný zachytný bod*, podle kterého by se dalo soudit na vzdálenosti. Jediné, nač Tiff myslel, bylo, že planeta svou velikostí možná připomíná Zemi.

Ted' však měl už starosti s rychlostí. Nevěděl, jestli bude moci bezpečně přistát.

„Postačí nám energie k zbrzdění?" skočil mu Hump do myšlenek.

Hlas se mu chvěl. Ted', kdy už šlo skutečně do tuhého, měl najednou víc starostí o holý život než o hádky s Tiffem.

„Brzdím při poloviční rychlosti zvuku," odpověděl Tiff. Hump zasténal. „Tak to se propadáme..."

Měl pravdu. Nosné plochy stíhačky byly příliš malé. Loď

byla zvyklá reagovat na agregáty. Ale Tiff jen zabručel: „No tak se propadáme!"

Hump protestoval, ale Tiff neměl chuť ani náladu na diskuse. Eberhardt na tom byl podobně. Okřikl Humpa, aby byl chvíli zticha.

„Budeme muset umřít?" zeptala se Felicita rozechvělým hlasem.

A Tiff v té chvíli nenašel jinou odpověď než: „Ano! Za dvě minuty!"

Když dvě minuty uplynuly, pořád ještě žili.

„Eberhardte! Vidiš nějaké místo k přistání?"

„Jedno docela velký," odpověděl suše kadet. „Celá planeta je jedna velká přistávací plocha. Jenom nevím, jak vypadá."

Měl pravdu. Bílá plocha nevykazovala žádné obrysy a loď se pohybovala ve výšce tří kilometrů. Ovšem stále klesala.

„Přistávám!" řekl Tiff.

Nic jiného mu nezbývalo.

„**Držte se!**"

Ozvala se rána, doprovázená skřípáním a vrzáním, loď poskakovala jako po krtincích, pak se roztočila kolem své osy, pořád klouzala a klouzala...

Tiff stále křečovitě svíral řízení.

Ale pak nastala ta chvíle.

Stíhačka se zastavila.

„Dorazili jsme!" řekl Tiff.

-> ^ ^

Nebylo pochyb, že stíhačku můžou odepsat. Ani kabina se už nedala otevřít. Felicita upadla do mrákot, přestože se Eberhardt zapřísahal, že její skafandr uzavřel podle předpi-

o:
su.

; Pak se Hump s Tiffem pokoušeli kajutu otevřít násilím. Podařilo se jim to teprve po značné námaze. Střecha ujela dozadu a průzory přileb se jim orosily tenkou vrstvou, která rychle mrzla.

„Zatopit!“ přikázal Tiff. Pak počkal, až topení skafandru vrstvičku roztaví, přehoupl se přes okraj kabiny a lezl ven. Hump ho chtěl následovat, ale Tiff na něj vyjel. „Počkej!“

Hump poslechl. Tiff seděl chvíli nahoře na stíhačce a přemýšlel, co mu na tomhle světě připadá tak zvláštní.

•Odpověď byla velmi jednoduchá - přitažlivost. Byla jistě o dvacet procent menší než na Zemi. Skočil dolů.

Zapadl po kolena do sněhu a hned si uvědomil, jak je lehkomyslný. Sníh mohl být dvacet metrů hluboko, a pak by se do něj potopil jako olověná koule do vody.

Ztěžka oddechoval a rozhlížel se. Ve vnějších mikrofonech slyšel slabý vítr. Pozvedl ruku a podíval se na teploměr. To ho vyděsilo: 122 stupňů pod nulou!

No fajn, pomyslel si rezignovaně. Dokud nám bude fungovat vytápění skafandrů, o nic nejde.

Opatrně obešel stíhačku a prohlížel si utržené škody. Zevnitř se ozval Eberhardt: „Jak vypadá lod?“

Tiff hořce poznamenal. „Už ne jako stíhačka, spíš jako rozšlápnutý slimák!“

Tohle je konec...

Pokud je Rhodan nenajde a nepřiletí zachránit, stráví zbytek života na téhle planetě: dokud jim nedojdou zásoby energie.

Zvedl hlavu a podíval se ke dvěma zdejšími sluncím. Pokýval hlavou, zaclonil si oči a přelétl pohledem mírné kopečky, připomínající zasněžené krtince.

Tiff hledal jeskyni. Jeskyni, ve které by se mohli zařídit a utěsnit ji tak, aby si mohli dovolit svléknout se ze skafandrů. Moc dobře to nevypadalo...

„Pojďte ven!“ přikázal ostatním. „Ale neskákejte moc divoce. Sníh je příliš sypký.“

Přicházeli. Felicita se mezitím probrala. Tiff na ni pozorně hleděl. Když si toho všimla, sklopila oči. Tiff ji však kamarádsky poplácal po rameni: „Zapomeň na to, Melice!“

Bezcičně a zmučeně se loudali po okolí. Jediný, kdo využíval čas, byl Tiff. Když prozkoumal krajinu, navrhl, že by měli vysvobodit robota z jeho úkrytu. Možná byl také rozbitý, stejně jako loď, ale kdo ví?

Malý nákladní prostor, ve kterém byl robot umístěn, se dal otevřít zvenčí.

Ovšem pak je čekalo překvapení. Zdánlivě těžkopádný stroj se svižně postavil na nohy a obvyklým způsobem, jako by se nic nestalo, podal hlášení: „Robot RB-013 připraven do akce. Funkční kontrola pozitivní. Prosím o zařazení.“

RB-013 mluvil anglicky.

Za normálních okolností by Hump přikročil a uložil mu zakódované úkoly, aby robota získal pro sebe. Ale dlouhá, únavná cesta ho otupila, takže nic nenamítal, když si ho naprogramoval Tiff.

„Kadet Tifflor,“ řekl Tiff. „Julian Tifflor.“

„Kadet Julian Tifflor,“ zopakoval stroj a pak vyslechl kódy, potřebné ke své úplné aktivaci.

„Dobrá,“ řekl nakonec Tiff. „To bychom měli.“

Pak se otočil k ostatním.

„Jistě je vám jasné, že nejdříve ze všeho musíme najít nějaké útočiště, že? V kabině máme nouzové zásoby na déle

než dva roky. Ale kvůli úsporám energie skafandry musíme najít nějakou díru, ve které bychom se utěsnili. Nevíme ani, z čeho se skládá zdejší atmosféra. Ten sníh může být ve skutečnosti třeba parafín a vzduch je třeba z uhlovodíku.

Potřebujeme něco jako jeskyni, kterou utěsníme a uděláme pro nás obyvatelnou. RB-013 nám s tím pomůže. Nejdříve ale musíme tu jeskyni najít."

Hump dostal nápad. „Proč nepoužijeme stíhačku?" Tiff zavrtěl hlavou. „To nejde. Je to jediná věc z kovu široko daleko, a navíc pořád vyzařuje. Až nás budou hledat Skokani, ve stíhačce by nás našli raz dva."

Pak se obrátil k robotovi: „Musíme pryč odtud," řekl. „Nejlíp... tudy," ukázal k jihu.

RB-013 odpověděl: „Dobrá, pane." A jeho hlas zněl téměř lidsky.

^ A ^

Origans řekl: „Jsou strašně silní, ale ne tak silní jako flotila, která se brzy vrátí."

Omafer odpověděl: „Jenže tu už nejsou! Flotila je nebude moci zajmout!"

Origans na to neodpověděl, protože Omafer měl pravdu. Nejdříve z obrazovek zmizely světelné body, značící flotilu Skokanů, pak se ztratily i tři body nepřátelských lodí a zůstaly jenom dva vraky zničených křižníků.

„Nechali jsme tam gravitační bomby," řekl Origans. „*Zajímalo* by mě, jak jim ti barbaři utekli."

Omafer nevěděl. Origans chvíli zamyšleně hleděl před sebe. „Jak dlouho bude naší flotile trvat, než se vrátí, co myslíš?" ;

Omafer přemýšlel"

„Čtyři až pět hodina řekl.

Origans souhlasil. „Jestli ne ještě déle. Zavolej zaměřovače!" , ;-,L, .

. .:,,

Rozkaz přišel nečekaně. Omafer se zamračil. Pak stiskl tlačítko interkomu. , ,:

Zaměřovač se ohlásit, .

„Dej mi všechny údaje o malém člunu, který uprchl z lodi, kterou jsme zajali," přikázal Origans.

Zaměřovač ochotně přikývl a o pár minut později měl jeho velitel všechna dostupná měření. Prohlížel si je na monitoru a studoval je společně s Ornaferem.

„Vidíš?" zeptal se Origans a spojil všechny body čarou. Jednotlivé body byly označeny časovými údaji.

„Ano, vidím," odpověděl Omafer. „Ta malá loď se přiblížila ke druhé planetě soustavy."

Origans se zasmál - poprvé po dlouhé době.

„Jistě! A my teď máme do návratu naší flotily několik hodin času, takže se mezitím pokusíme ty cizince najít... Nebo snad chceš přenechat kořist někomu jinému?"

„Ne!" **zvolal Omafer.**

^ A. ^

Tři Rhodanovy lodě visely v mezihvězdném prostoru osm světelných hodin daleko od dvojslunce.

Rhodan si byl téměř jist, že oba otřesy, které vyvolala transice - při ponoření a vynoření z hyperprostoru - musely být díky zlomku vteřiny, ve kterém proběhly, považovány za jedinou transici.

Proto vyčkával.

^ A ^

Pro RB-013 bylo jednoduché nést obě dívky na svých silných pažích. Tiff mu to přikázal, protože byl přesvědčen, že jsou na konci sil, i když to samy nepřiznaly.

I s dívkami v náručí pochodoval tempem, které tři kadeti v hlubokém sněhu za ním jen ztěžka udrželi. Proto Tiff robotovi přikázal, aby zpomalil.

Po pěti hodinách pochodu si udělali první přestávku. Robot se zastavil a dívky odložil. Eberhardt jim vyhrabal jámu, ve které si mohly odpočinout.

Hump se otočil na Tiffa.

„Já ještě nejsem unavenej," řekl. „Můžu pokračovat!"

Tiff pochopil, že přichází okamžik, na který už delší dobu čekal.

„Tak jdi!" řekl.

Ale Hump nešel. Určitě ne směrem, kterým pochodovali. Místo toho vykročil k Tiffovi a zastavil se těsně před ním.

„Rád by ses mě zbavil, co?" zeptal se zlověstně. Tiff si sedal do sněhu. Nedal se rušit. „Ne," odpověděl.

Ale Hump si nedal vzít vítr z plachet. Vrazil ruce vbok a zafuněl: „Ne?! No to je od tebe milý! Když už ses prohlásil za velitele, teď dokonce kamarádovi prokazuješ značnou toleranci, co?"

Rozhovor bylo slyšet ve všech přilbách, ale obě dívky spaly a robot nereagoval. Takže je slyšel jenom Eberhardt. Vstal a blížil se k nim. Tiff mu mírným gestem naznačil, aby se zastavil. Eberhardt poslechl.

Pak se Tiff Humpovi upřeně podíval do očí. „Zaprvé," vysvětloval přísně, „jsem se neprohlásil za ve-

litele. I kdybychom tu chtěli mít demokracii, robot bude poslouchat vždycky jenom jeden hlas. A zadruhé...,“ řekl Tiff ještě přísněji, „...ti dávám dobrou radu: Drž tu svou hloupou hubu!”

Hump vytřeštil oči.

„Ale ne!“ vysmíval se. „Já snad špatně slyším?”

Nadmul hrud' a pokračoval: „Můj milej, já ti něco řeknu! Ještě jednou uděláš něco, aniž by ses nás ostatních předem zeptal, a vrazím ti do ksichtu svoji dobře vypolstrovanou tlapu,” zvedl sevřenou pěst. „A rozbiju ti průzory. My nepotřebujeme žádnýho diktátora!”

Tiff věděl, čemu vděčí za svou situaci.

„Dobře poslouvej, Humpe,” odpověděl bez váhání. „Ne-vytahuj se, sklapni a buď hodnej, nebo rozbiju tvoje průzory Já!”

To už si Hump nedal líbit. Překonal dva tři kroky, které ho od Tiffa dělily, a napřáhl. Tiff mu v poslední chvíli uhnul do strany a podrazil mu nohy. Hump přepadl tváří do sněhu a Tiff po něm skočil. V okamžiku ho znehybnil.

„Tak vidíš, Humpe,” řekl tiše Tiff, „jak prosté to je. Jestli teď pohnu pravým ukazováčkem jen o půl coulu, otevře se ti helma a kontaktní zip skafandru. To přece znáš, Humpe, že? Ve vteřině zmrzneš. Sto osmnáct stupňů pod nulou, Humpe, nezapomínej!”

Pak se od Humpa odrazil a postavil se na nohy.

„A teď,” zavrčel, „budeš tichý a hodný hoch. Příště bys mohl dopadnout hůř. V naší situaci si nemůžeme dovolit mít mezi sebou někoho, kdo chce své nalomené sebevědomí napravovat na úkor ostatních.”

Hump zůstal ležet a ztěžka oddechoval.

„Měls to zmáčknout... Už nechci...”

Vtom ho přerušil jakýsi hlas. Robot hlásil: „Zaměření, pane!”

„Jaký objekt?” zeptal se rychle Tiff a pokynul Eberhardtovi,
aby probudil dívky.

„Kulatý, kovový, pane,” odpověděl naprosto klidně RB-013. „Průměr asi deset metrů. A směřuje k povrchu planety.”

Mildred s Felicitou stály za půl minuty na nohou.

„Počkáme,” řekl Tiff. „Pokud ta věc zůstane dost daleko, nemůže sem směřovat kvůli nám. RB-013?”

„Ano, pane?”

„Dezintegrátor a termozáříč připravit!” „Ano, pane!”

Tiff se usmál a podíval se na své druhy - na jednoho druhém.
„Hlavně klid,” řekl tiše.

10 po

^ ^ ^

Organs našel stíhačku okamžitě. Svou loď zastavil ve výšce jednoho tisíce kilometrů a dolů vyslal několik menších člunů. Jeden z nich pak hlásil, že hledaná stíhačka je jenom nepohyblivým vrakem a je opuštěná. Další skupina našla stopy. Organs povolal ostatní čluny zpět a nechal dole jenom ten, který sledoval stopu. Posádku člunu tvořili dva muži: Mernok a Paradicsom. „Snad stopu nezavane sněh,” zamumlal Paradicsom. „Myslím, že ne,” odpověděl Mernok a určil kurz. Člun se zvolna pohyboval k jihu. Paradicsom občas hlásil, že stopu ztratil, Mernok pak klesl níž a hledal ji, dokud ji znovu nenašli.

Tímto způsobem se nedostávali kupředu tak rychle, jak by

I si přáli, ale přesto doufali, že uprchlíky chytí ještě do setmění.

^ ^ ^

Orlgans přemýšlel, zda nemá přivolat svůj klan. Zprvu se o tom neodvažoval s Omaferem mluvit, protože ten by se mu asi vysmál. Dokonce i jemu občas připadalo směšné dělat si starosti kvůli jedné maličké lodi, která navíc nouzově přistála, a jejíž posádka se vydala na pěší pochod po ledové planetě.

Ale starosti přece jen cítil, a o tom se nedalo diskutovat.

Lámal si hlavu, proč ta malá loď neobrátila a neletěla hledat pomoc k některé ze svých velkých lodí. Nemohl tušit, že ztratila zásoby energie, a proto nemohla obrátit.

Kdyby povolal klan s patriarchou Etztakem a jeho obrovskou lodí v čele flotily, pak by se musel dělit o případné zisky s ostatními kapitány flotily... Ale na druhou stranu by ty zisky byly jisté.

Ovšem...

Jaký zisk?

Čekal ho vůbec nějaký?

Zatím jen předpokládal, že Tiffior je mezi trosečníky. Co když tam není? S Tifflorem celá akce stála a padala. Kdyby mu někdo ohlásil, že Tiffloor tam dole není, okamžitě by obrátil a k uprchlíkům by se už nevracel.

Protože Tiffloor byl muž, který věděl o poloze a zařízení světa, kterému se říkalo Planeta věčného života. Orlgans dostal takovou zprávu a věřil jí.

Informace o galaktické pozici této planety byla tím hledaným ziskem, a ten zůstával pořád ještě velký, i kdyby se o něj měl dělit.

Rozhodl se, že počká na zprávy pátracího člunu a že klan zavolá jenom tehdy, objeví-li se něco podezřelého.

^ ^ ^

Memok se zarazil.

Ohlédl se na Paradicsoma, ale ten si dosud ničeho nevšiml.

Pořád zíral na monitor zaměřovače.

Memok se tedy znovu podíval na zobrazení zaměřovače mikrovln. Světelný bod se pomalu ustálil uprostřed obrazovky.

s

To byl kov!

^

Memok pečlivě uvažoval, jak bylo jeho zvykem. Fakt, že tam vpředu existoval nějaký kov, ještě neznamenal, že uprchlíky dohnali.

Ale na druhou stranu...

Nakonec Paradicsoma na svůj objev přece jen upozornil. Paradicsom byl mnohem impulzivnější povahy, a proto okamžitě zvolal: „Rychle přistát! Dolů!“

^ A ^

Robot jako by chvíli naslouchal.

„Už žádný pohyb," řekl pak. „Vzdálenost tři tisíce dvě stě metrů přímo za námi.“

Navíc stanovil, že jde o předmět, vyrobený inteligentními bytostmi, už proto, že měl pravidelné obrysy.

Někdo šel po jejich stopě. RB-013 měl v sobě zabudovány zaměřovače. Jejich dosah však byl omezen deseti kilometry, takže nebylo možné s jistotou říct, jestli někde v blízkosti nejsou ještě další objekty jako ten, který už objevil.

„Dej mi vědět, jakmile se něco pohne," přikázal Tiff robotovi a pak se otočil k Humpovi a Eberhardtovi. „Nabízí se nám příležitost. Jenom nevím, jak se k objektu nepozorovaně přiblížíme."

Hump mlčel, ale Eberhardt se zeptal: „Už nás objevili?"

Tiff pokrčil rameny.

„To bych sám rád věděl. Ale asi ano...," dodal a vytřeštil oči na robota. „No jistě!" zvolal. „Náš robot je z devadesáti procent kovový a váží skoro tunu. Museli by být slepí, kdyby si ho na svých zaměřovačích nevšimli!"

To změnilo situaci. Tiff vydal všeobecný zákaz mluvení. Když chtěl někdo sdělit něco důležitého, musel tak učinit pomocí gest. Dalo se předpokládat, že se je neznámí budou snažit odposlouchávat.

Tiff horečně přemýšlel.

Posádka člunu, který je sleduje, je patrně dříve nebo později bude chtít zajmout.

Do té doby musel mít nějaký plán.

^ ^ ^

„Nehýbají se," konstatoval překvapeně Paradicsom.

Zíral na světelný bod na monitoru.

„Jestli to jsou vůbec oni," zapochyboval Memok.

Paradicsom zabručel: „A kdo jiný by to měl být? Ten bod je na konci prodloužené přímký, tvořené stopou!"

Memok se zasmál.

„A kdo z nich je z kovu?"

Paradicsom se zamračil. Pak se rozhodl.

„Letíme tam!" zavrčel.

^ A ^

RB-013 se probral ze strnulosti.
„Pohyb!“ oznámil. Dál už nic
neříkal.

Tiff vstal a vykročil k němu. RB-013 se předklonil a za-
kreslil do sněhu souřadnice. |

Tiff z toho pochopil, že se k nim objekt blíží. Za několik |
okamžiků by měl být na místě. '

A jeho pořad ještě nic nenapadlo!

Přikázal RB-013, aby mu popsal topografii nejbližšího
okolí. Robot se otočil kolem osy a registroval. Za několik
vteřin byl hotov.

Na jihu - asi tři kilometry daleko, existovala vyvýšenina,
kopeček o výšce asi padesáti metrů, s mírnými svahy na vý-
chod, sever a západ. Hřeben však měl nepravidelný, takže
se dalo čekat, že k jihu by se mohla svažovat příkřejší stěna.

Tiff dostal konečně nápad.

Měl však jednu chybu: předpokládal, že neznámý člun
hned tak nezautočí.

Pokud se tak stane, mohl by mít jeho plán naději na úspěch.

^ ^ ^

Paradicsom převzal řízení, Memok dál pozoroval obrazovky a
monitory.

Pohybovali se kupředu a letěli by podstatně rychleji, kdyby
jim v té chvíli nezavolal kapitán Origans a nevaroval je, aby
byli velmi ostražití.

Paradicsom předpokládal, že kapitán bude mít pro své varování pádný důvod, proto vzlétl trochu do výšky a znovu zastavil, aby zaujal vyčkávací pozici. Zůstali asi tisíc metrů od zaměřeného kovového předmětu. ;

„Rychleji!“ naléhal Tiff. „Nesmíme ztratit ani vteřinu!“

I obě dívky pomáhaly a jáma ve sněhu se prohlubovala. RB-013 pracoval ze všech nejvíc. >A

^ ^ ^

Uplynula čtvrt hodina, aniž by Paradicsoma napadla spásná myšlenka. Poněkud rozladěn se Memoka zeptal, jestli snad něco napadlo jeho, ale ten mu neodpovídal.

„Hej, Memoku!“ křikl Paradicsom.

Mernokem to trhlo. Ve tváři měl vepsáno překvapení. Chvilí tupě zíral a pak vyhrkl: „Ta skvrna zmizela!“

Paradicsom se zasmál.

„Ukaž?“

Naklonil se k obrazovkám a vytřeštil oči. „**Co...** co **to...** kde je?“

Memok spráskl ruce. „To netuším,“ zoufal si. „Párkrát zablikala a byla pryč.“

„Úplně pryč? Neodputovala k okraji monitoru?“

„Ne. **Prostě se vypařila.**“

Paradicsom přemýšlel. Kovový předmět mohl zmizet pod povrch nebo třeba do nějaké jeskyně. Mikrovlny jej byly schopny registrovat jenom několik centimetrů pod povrch, hlouběji už ne. Ano, takhle nějak to muselo být.

Memok se znovu otočil ke svým přístrojům a nechal na kolegovi, aby našel vysvětlení. Paradicsom si je však nechal pro sebe a zvažoval, zda přece jen nezaútočit. Dokud byli |
ti lidé ukryti pod povrchem, nemohli manévrovat. Bude snadné je chytit...

„Pozor! Podívej se!“ zvolal náhle Memok.

Paradicsom se znovu otočil k obrazovkám, přes které se táhla světlá linie.

„To je výboj paprskometu!“ zaúpěl Memok. „Zjisti vzdálenost!“ vyjel na něj Paradicsom. Mernok ji jen odečetl: „Tři tisíce osm set.“

To Paradicsoma překvapilo. Ještě před chvílí věřil, že uprchlíci nejsou dál než kilometr, a teď téměř z trojnásobné vzdálenosti střelí z paprskometu?

Nač vlastně střelí? Byli to vůbec uprchlíci, po kterých jdou, neboje v tomto kraji víc různých skupin?

Paradicsom se zlobil, protože ze svého pilotního křesla nedokázal tyhle otázky zodpovědět. Proto vyštěkl: „Letíme se tam podívat!“ |

Lod' se odlepila z místa. V té chvíli Memok zaznamenal | další emisi termopaprsků. Ve stejném směru a o stejné intenzitě.

Informoval Paradicsoma. Ale Paradicsom by letěl dál i pak, kdyby tam někde vystřelilo tisíc takových paprskometů najednou, do takové se dostal ráže.

Mernok zaregistroval vyvýšeninu.

„Cílová oblast!“ konstatoval suše.

Paradicsom zvedl stroj do větší výšky a obletěl kopec.

„Řekni mi, co vidíš na zaměřovači!“ vyjel na Memoka.

„Nic než ten kopec.“

Paradicsom šel níž.

„A teď?“

Vznášeli se ve výšce dvou set metrů.

„Nic novýho," odvětil Memok.

Paradicsom zaklel. A klel i pak, když Memok vykřikl, protože zaznamenal další emisi paprsků. Cíl impulzu ležel kolmo pod lodí.

Paradicsom stlačil páku dopředu. Lod' padala jako kámen. Těsně nad severním svahem ji zachytil a ve vzdálenosti jednoho sta metrů obletěl cílovou oblast.

Pak poněkud neurvale přistál.

Memok mlčel.

„Pořád nic?" zeptal se netrpělivě Paradicsom.

Memok zvedl bezmocně roce.

Zřetelně před sebou viděl nerovnosti prostranství. Zaměřovače dosahovaly do vzdálenosti dvou kilometrů. Ale ty nerovnosti se nezdály být nijak podezřelé. Optika ukazovala ještě míň...

Paradicsom chvíli mlčky seděl, pak se odpoutal z křesla a vstal. „Jdu ven!" oznámil suše. „Počkej tady!"

Opustil lod'.

Memok se za ním díval, jak šlape sněhem. Pak v reproduktoru uslyšel jeho hlas: „Za chvíli se vrátím!" a za okamžik mu zmizel ve sněhové vánici.

^ ^ ^

„Pozor!" sykl Tiff. „Jeden z nich sem jde!"

V blízkosti byly jen obě dívky. Tiskly se do vyhrabané jámy, aby je nebylo vidět. Tiff zůstal nahoře u otvore a pozorně sledoval přibližující se šedivý stín.

Neodvažoval se zapnout vysílačku a varovat Humpa s Eberhardtem. Mohlo by se stát, že Skokanova vysílačka bude nastavena na jejich frekvenci.

^ ^ ^

Paradicsom hledal stopy, ale nic neviděl. Navíc nechápal, proč se tu střílelo. Nicméně vytrvale hledal dál nějaké stopy-

Dusal přes mimy severní svah kopce, až narazil na tři podivně tvarované objekty ze sněhu. Jako by si někdo dal tu námahu a zpracovával prašný sníh tak dlouho, až z něj uhnětl něco jako tvárnice. Z takových tvárníc pak

byla postavena podlouhlá sněhová jeskyně s otvorem vpředu.

Paradicsom poklekl a podíval se dovnitř. Byla tam tma, ale i v té viděl, že uvnitř něco je.

Vyjel, vyskočil a utíkal pryč.

Ale sotva udělal dva kroky, dostal do zátylku tak mocnou ránu, že v okamžiku ztratil vědomí.

^ A ^

Mernok zaslechl ve sluchátkách výkřik.

„Haló, Paradicsome?!“ volal. Žádná odpověď.

Memok zneklidněl. Zamyšleně vypočítával důvody, které by Paradicsomovi mohly zabránit v odpovědi. Nemohl se zbavit neklidu. Ještě několikrát svého druha zavolal. Teprve když už to vzdával a chtěl podat zprávu Origansovi, dostal odpověď:

„Co je?“

Memok si oddechl. Hlas zněl nezřetelně, jako by vysílače docházela energie, ale to mu nevadilo. „Proč se mi nehlásíš?“ zeptal se.

„Upadl jsem. Už se vracím,“ odpověděl Paradicsom.

„Našels něco?“ zeptal se Memok zvědavě.

„Ne!“ odpověděl mu slabý hlas.

Minuty pomalu plynuly. Paradicsomovi očividně nebylo do řeči, a Memok se už na nic neptal. Konečně na obzoru spatřil šedé obrysy postavy.

Otevřel vnější vchod lodi.

Postava vstoupila. Memok počkal, až se vyčerpá studený vzduch mezi vstupy a prostor se zaplní teplým, a pak otevřel vnitřní dveře.

První, co spatřil, byla hlaveň impulzní zbraně. Pak uviděl i muže, který ji držel. Co ?“

„—U....“

„Jen klid,“ odpověděl cizinec intergalaktem. „Tvoje loď teď patří mně, jasné? Nic se ti nestane, když nebudeš dělat hloupostí!“

Memok souhlasil. Nic jiného mu ostatně ani nezbývalo.

^ ^ ^

Zbytek byl jednoduchý.

RB-013 vyhrabali z jámy, do které se musel schovat, aby nebyl zaměřen. Šlo to ztuhla, ale robot příčinlivě pomáhal, takže byl za chvíli venku.

Ukořistěná loď nepředstavovala žádné potíže. Byla postavena podle arkonidských principů a všechny tabulky v ní byly psány intergalaktem.

Paradicsom s Memokem byli vyloženi na povrch planety a jejich přilbové vysílačky zablokovány. Teprve po deseti hodinách se mohli ohlásit ORLE XI. Dřív ne.

Tiffovi bylo jasné, že se v těchto končinách nemohou dlouho zdržovat. Než se oba Skokani budou moci spojit se svým velením, musejí být uprchlíci dávno pryč.

Naložil do malého člunu nejdříve obě dívky a odletěl s nimi asi sto kilometrů na jih. Přelétli skalnatou krajinu a po krátkém hledám našli jeskyni, která se mu zdála vhodná pro delší pobyt. Zanechal tam dívky a vrátil se pro oba kadety. Nakonec se vrátil ještě potřetí - pro robota.

RB-013 se pustil do práce a utěšňoval vchod do jeskyně. Pomocí termozbraně, zabudované v levé ruce, taval kamení a dělil podzemní jeskyni na několik místností.

Ukořistěnou loď uložili do sousední skalní průrvy a zajistili ji před objevením sněhem.

^ ^ ^

Když se Origans dozvěděl, co se přihodilo Paradicsomovi a Memokovi, raději zastavil všechny akce proti uprchlíkům a požádal svůj klan o pomoc.

^ A ^

Den po nouzovém přistání přijal hyperkom zajaté lodi krátkou zprávu a zaznamenal ji. Když se tam Tiff přišel k poledni podívat, četl: „Velitel Tiffloorovi. Vydržte! Pomůžeme vám!"

Zpráva se opakovala dvacetkrát. Tiffovi se rozbušilo srdce, když ji četl. ^

Vrátil se do jeskyně a přečetl ji ostatním. Nechal je, aby dali průchod svým citům, a potom řekl: „Zatím budeme mít klid. Zůstaneme tady, dokud to půjde. Nevím, co má šéf ve skutečnosti v úmyslu, ale vypadá to na důležitou věc. Zabydleli jsme se tady a budeme v bezpečí, dokud nám vystačí proviant, nebo dokud na nás někdo nezaútočí. Myslím, že

nás Origans začne za pár dní hledat. Dále si myslím. Že pokud nás šéf rovnou nevyzvedne, aspoň nás zabezpečí potřebnými věcmi.

Takže se připravte na pár dní lenošení. Neznáme hru, která se tu hraje, ale musíme ji hrát. Ted' jsou na tahu Skokani a šéf. Zařídme se podle toho."